

και των πτερών ε θέρουος μάς δείχνει φανερά
πως αλληλοσπαράζονται με νύχια τρομερά.

Σεις μαγείας πνεύματα
και λυκά και μαύρα,
κύψετε στα νεύματα
χάσκοντες παλάθρα.

* Άστρα μου και πούλια,
μαύρα νυκτοπούλια,
δαίμονες με κέρατα,
κουκουβάγαις, τέρατα,
γύφτισαις με μύλους.

Δέητες κολλάζοντες,
μάντεις αλαλάζοντες
σε σοφους δμλους,
δπού μάγια κάνετε και οε φως και σκότος,
σήμερα λαλήσατε,
κι' άπορίας λύσατε
κόσμου κεχηγνότος

◆◆◆◆◆
**Μάντεις έρχεται γνωστός
και τρώντε θαυμαστός.**

Φ. — Μάντι τούτων των καιρών,
ελα θέλων και μη θέλων
να μαντεύσης το παρόν,
να μαντεύσης και το μέλλον.

* Πές μου τά τ' έθοντα πάντα,
πές μου τά τ' εσόμενα,
τά σημερινά συμβάντα
και τά συμβησόμενα.

Δεν έξεραι, μάγε, σήμερα ποδόν να πρωτοπιστεύσης,
κι' ελα να μ' άπαντήσης
αν γίνονται με την Άνταντ ή διαπραγματεύσεις
ή βολιδοσκοπήσεις.

* Εμμετρος χάχαξ ο' έρωτά κι' άπάντησιν σου θέλει:
τί λέξ; θα' εγοδν άληθινα Ρωμονοι και Φρατέλοι;
κι' αν εβγουνε κι' οι δυο μαζί, κι' αν ενας' εγγη μονάχα,
θα' εγοδμε κι' εμεις τάχα;

Μα συ καθέλου δαν' μιλάς,
μόνο με βλέπεις και γαλάξ.
* Αμμή τί μάγος είσαι συ,
ποδ με βλακεια παρισσή
μου παρακοροεύσαι;...
άιντε να μου κουρεύσαι.

* Όταν εις έρωτήματα σπουδαία σαν κι' αυτά
δ νοες σου σταματά,
κι' ή μαντική σου δόναμις χάνη την δύναμι της,
τότε, κηρ μάγε, βράσε την και πίνε το ζουμι της.

Μη ρόλον υποκρίνεται τόσης ήλιθιότητος,
και πές μου τώρα φανερά,
αν δντως τούτη τη φορά
θα' εβγουνε κι' οι φρατέλοι μας εκ της ουδετερότητος.

*** Ο μάγος όμιλει
τέτοια στον Φρατούλη.**

Μ. — Πολλαις φασαρίαις,
μπάμ μπούμ μπαταρλαίς,
μπάμ μπούμ Λαθανέλια.

Και γλάροι και γυπες,
τροπουνούσ σε τρόπαις
πολλοί σαν κουνέλια.

Ρωμοδούν-Φρατέλων άνοιγει το στόμα,
κάν θάβγουν καν εχι δαν έξερουν άκόμα.

Μα λην Κολονέλοι
πως θάβγουν άντάμα
Ρωμοδούνοι-Φρατέλοι
'στών φόνων τ' όρμα.

Γιά κύττα τά μάγια,
πατά κουκουβάγια,
σφυρίζουε φίβια.

Κουβένταις πολλαις,
Ρωμηθιν κεφαλαίς
γεμάταις καρδία.

Καπνοι κεφαλών
σας δείχνουν θολόν
γαλάζιον αιθέρα.

Φωνάζουν τρελλά
κεκόρρα πολλά
και νύκτα και μέρα.

Καθένα κορμι
ζυνηά στην όρμη
της λόγχιης, του έίφους.

Σε κόσμοσ σφαγαίς
ζηται' έκλογαίς
και κάλπαις και ψήφους.

Τί τάχα σημαίνου
κλονίζοντες ήχοι,
και ποιδς νικητής;

* Εδω περιμένουν
ποιδς θάχη την τάχη
να' εγγη βουλευτής.

* Ο κόσμοσ χαλειζέται
και κάτω κυλιζέται
το Τουρκικο φέσι.

Κι' ή δόλια σας κούτρα
ζηται με τά μούτρα
'στης κάλπαις να πέση.

* Στης κάλπης το κράτος
αν κάνη μετάνοια
το κάθε καθωδι.

Μα Ρήγγας γεμάτος
με δόξης στεφάνια
λαμπρός ξεσπαθώνει.